

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 146/2013-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. R. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Advokátska kancelária M., s. r. o., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo/160/2011 z 10. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. R. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2013 doručená sťažnosť MUDr. R. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Advokátska kancelária M., s. r. o., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo/160/2011 z 10. októbra 2012.

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľ sa ako žalobca návrhom zo dňa 17. 8. 2009 domáhal voči žalovanému M..., vykonávajúci podnikateľskú činnosť v SR prostredníctvom organizačnej zložky, M., organizačná zložka..., B., IČO:..., vedené pod č. k.: 41 C/292/2009, aby Okresný súd Bratislava V, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 134.027,68 € titulom náhrady mzdy za obdobie od 13. 3. 2008 do 12. 6. 2009 z neplatne skončeného pracovného pomeru v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V, v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy pod č. k.: 8 C/411/2006. Okresný súd Bratislava V, rozsudkom č. k.: 41 C/292/2009-304 zo dňa 1. 10. 2010, konanie v časti zaplata sumy 7.552,43 € zastavil, návrh žalobcu zamietol a nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

Sťažovateľ podal proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č. k. 41 C/292/2009-304 zo dňa 1. 10. 2010, odvolanie. ...

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k.: 9 Co/439/2010-361, zo dňa 26. 5. 2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a výroku o trovách konania. V časti zastavenia konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. ...

Sťažovateľ podal proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 9 Co/439/2010-361, zo dňa 26. 5. 2011, dovolanie z nasledovných dôvodov:

Dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 OSP). ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesením č. k.: 7 Cdo/160/2011, zo dňa 10. 10. 2012, doručené dňa 20. 11. 2012, dovolanie sťažovateľa odmietol, nakoľko v danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je neprípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého

stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 OSP. ...

Sťažovateľ má za to, že postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 10. 2012 spis. zn. 7 Cdo/160/2011, boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Podľa názoru sťažovateľa v predmetnej veci odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil riadne. Tým boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 3, čl. 35 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na súdnu ochranu podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia čl. 35 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktoré vyplýva aj z ustanovenia čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je povinnosť súdu vyrovnávať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania. Iba tým, že súd vo svojom rozhodnutí zareaguje na argumenty účastníkov konania, dá účastníkom najavo, že boli vypočutí a že sa ich argumentmi zaoberal. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutia Souminen v. Fínsko § 37; Tatishvili v. Rusko § 58) „účelom odôvodneného rozhodnutia je dať najavo, že boli vypočutí.“ ...

Rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej sa zaoberal s niektorými z odvolacími argumentmi žalovaného, neobsahuje žiadne právne posúdenie – úplne chýba označenie použitých právnych predpisov, ak sú tak len v rámci § 79 Zákonníka práce ako i chýba ich patričný výklad. ...

Sťažovateľ má za to, že uvedené pochybenia odvolacieho súdu mali za následok vadu v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, na ktorú je dovolací súd v zmysle § 242 ods. 1 OSP povinný prihliadať ex offi. ...

Sťažovateľ svoje tvrdenie o tom, že odvolací súd svoj rozsudok neodôvodnil riadne, podrobne odôvodnil. Svoje argumentácie oprel o judikáty všeobecných súdov ako aj o ústavnoprávne judikáty.

Dovolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia k riadnemu vysporiadaniu s argumentmi sťažovateľa nepristúpil – vôbec nevysvetlil prečo sú bez právneho významu. Jeho odpoveď na ich je len formálna a argumentačne nedostačujúca.

Z dôvodu nenáležitého odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľ zastáva názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpelo práve takou vadou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. Ak za tohto stavu dovolací súd dovolanie sťažovateľa odmietol bez meritórneho prerokovania a rozhodnutia, porušil tým jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po prerokovaní veci na základe ustanovení § 33 ods. 1 a § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. vydal toto rozhodnutie:

„Základné práva MUDr. R. M., trvale bytom B., dátum narodenia:..., občan SR, podľa čl. 35 ods. 2, čl. 36 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovenia čl. 26 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 10. 2012, č. k.: 7 Cdo/160/2011, porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 10. 2012 spis. zn. 7 Cdo/160/2011 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 05. 2011 spis. zn. 9 Co/439/10-361 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“»

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry

pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Do obsahu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníkov konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. I. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V zmysle už citovaného ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za kľúčové uviesť, že spravodlivým prerokovaním veci (spravodlivým súdnym konaním vo veci) je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd bez ohľadu na ich formuláciu danú konkrétnou právnou úpravou.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo/160/2011 vyplýva, že „V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti

rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodol, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné. ...

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania.

...Dovolateľ súdom vytyka nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí, ktorými došlo k zamietnutiu žaloby. Túto vidí v nedostatku dôvodov vo vzťahu k aplikovanej rozhodnej právnej norme – § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce.

... Odôvodnenie rozhodnutia (prvostupňového i odvolacieho súdu), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny rámec rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (viď III. ÚS 209/04); jeho zákonné vyjadrenie sa v podmienkach občiansko-súdneho

konania premieta do znenia § 157 ods. 2 O. s. p. (ak ide o prvostupňové rozhodnutie) a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. (ak ide o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu).

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za nevyhnutné tiež zdôrazniť, že pokiaľ dovolateľ sa nestotožnil s dôvodmi, pre ktoré súdy zamietli jeho žalobu (a preto rozhodnutia považuje za nedostatočne zdôvodnené v čom zároveň vidí porušenie jeho práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces), dovolací súd k uvedenému poznamenáva, že právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04). ...

Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia súdu (prvostupňového i odvolacieho) stručne a jasne objasňujú skutkový a právny základ prejednávanej veci – zrozumiteľným a vysvetliteľným spôsobom predostierajú úvahy a závery, pre ktoré bola žaloba zamietnutá. Z aspektu arbitrárnosti, resp. dostatočnej zdôvodniteľnosti rozhodnutia, nie je dôvod pochybovať o naplnení základného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivý proces. ...“

Pri interpretácii práva sa musí zohľadniť, či výklad bude mať skutočne tie následky, ktoré vyplývajú z účelu normy, o ktorej interpretáciu ide a ktorá bude aplikovaná. Len vtedy, ak je táto zhoda jednoznačná a neomylná, pôjde o žiaduci (uspokojivý) výklad v súlade s účelom normy.

Ústavný súd konštatuje, že právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

Najvyšší súd sa osobitne zaoberal dovolacími dôvodmi v zmysle § 238 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), osobitne sa zaoberal dovolacím dôvodom (procesnou vadou) podľa § 237 písm. f) OSP. Iné procesné vady v zmysle § 237 OSP sťažovateľ v dovolacom konaní nenamietal ani v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Najvyšší súd vo svojom odôvodnení konštatoval, „že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Ak sa dovolateľ dovoláva väd založených podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., dovolací súd napadnuté rozhodnutie z týchto aspektov neposudzoval, pretože jeho dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné. Z hľadiska existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.“

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní sp. zn. 7 Cdo/160/2011 z 10. októbra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Ústavný súd nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v zákone.

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. právo na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v konaní vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie všeobecných súdov, ktoré je v súlade s platnou právnou úpravou, nezakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Je vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. Všeobecné súdy vychádzajú pri rozhodovaní o veci samej zo zákonnej, a nie ústavnej úpravy. Ústavný súd je však oprávnený posúdiť len neústavnosť konania (rozhodovania) všeobecných súdov (napr. I. ÚS 75/97, III. ÚS 64/00, II. ÚS 811/00). Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že namietaným uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jeho sťažnosť odmietol.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch na ochranu ústavnosti uplatnených sťažovateľom už nemal dôvod rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2013